

Podivuhodné
příhody

Fintí
a
jejích
kamarádů

Jurij Andreev

Podivuhodné
příhody
Fintí
a jejích
kamarádů

SKLENĚNÝ MŮSTEK
KARLOVY VARY 2015

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

© Jurij Andreev 2015

© Skleněný můstek s.r.o. 2015

Výtvarník Julija Lebedeva © 2015

ISBN 978-80-7534-006-1

Obsah

Kapitola 1. Cesta

Kapitola 2. Setkání

Kapitola 3. Nové kamarády

Kapitola 4. Sláva

Kapitola 5. Odposlechnutý hovor

Kapitola 6. Rogerovo vyprávění

Kapitola 7. Nečekaná pomoc

Kapitola 8. Vítězství

Kapitola 9. Velké změny

Kapitola 10. Výprava do nemocnice

Kapitola 11. Osudové rozhodnutí

Kapitola 12. Postavení voru

Kapitola 13. Což ale dělá Finti?

Kapitola 14. Dobrovolná brigáda

Kapitola 15. Příprava na plavbu

Kapitola 16. Odplutí

Kapitola 17. Co je vachta

Kapitola 18. Ach jo, zaspali!

Kapitola 19. Bouře

Kapitola 20. Záchranná operace

Kapitola 21. Na ostrově

Kapitola 22. Záchrana

Kapitola 23. Epilog

Kapitola 1. Cesta

Chron vskočil s postele a běžel k okénku. K oknu jeho nového a velkého bytu v centru Animals-city se již probíjeli první a ještě plaché paprsky sluníčka. Chron se rychle umyl a vyčistil své špičáky. Ano, opravdu špičáky. Pokud budeme mluvit upřímně, nebyly to dokonce obyčejné špičáky, ale obrovské špičáky. Vždyť od té doby, co se tři prasátka pohádala mezi sebou, opustila svůj domeček v lese, který hned obsadili Vlk a Liška, a rozešla se do různých stran, míjelo již hodně let. Chron vyrostl a za celou tuto dobu se proměnil v mohutného divočáka. Teď ho nestrašil ani samotný Vlk!

“Je čas probudit synáčka” pomyslel on a laskavě poškrabal Fantikovi za jeho růžovým uchem. Fantik radostně zachrochtal, zasyčel svým rypáčkem a konečně otevřel své modré očičky.

-Nezapomněl jsi, že dneska všichni jedeme na návštěvu k tvému strýčku Chrjakovi a bratranci Funtiku? Rychle se oblékej, umývej se a běž snídat. Všichni se již sešli v obývací, - popohnal on syna.

Když Funtik sešel do obývací, celá velká a přátelská rodina byla již dohromady. Seděli tam Chron, jeho manželka Chroša (maminka Fantika) a strýček Chrok se svou okouzující dcerkou Finti. Jakmile Finti uviděla svého bratrance, radostně zamávala svým ocáskem, který vypadal jako vývrtka.

-Ahoj, synovci!- zvolal Chrok a nadhodil Fantika až do stropu.

-Jak jsi ale vyrostl!- řekl on, když ho spustil na zem. Na rozdíl od Chrona, Chrok byl urostlý a šlachovitý, Ještě to tak, vždyť byl fotbalovou hvězdou Pig-City!

-Do aut!- rozkázal Chron a všichni šli posadit se do jeho auta. Doma zůstávala pouze Chroša.

-Dávejte na sebe pozor v lese a nechod'te nikam sami. Vždyť tam Vlk s Liškou stále vyvádějí,- řekla při loučení a zamávala jim kapesníčkem.

Auto rychle nastartovalo a celá parta přátelsky zazpívala oblíbenou písničku

Jsme malá prasata
Žaludy žvýkáme
Houby sbíráme
A písničky své zpíváme

Brzy město zůstalo daleko vzadu, objevilo se pole a lesy. Když se prasata unavila zpívat, zakřúpala žaludovými lupínky, které Chroša pečlivě jim dala na cestu.

K večeru oni projeli po mostě a zůstali v hustém lese.

- Och! Bojím se! - vykřičela Finti.

- Zbabělečku! - pohrdavě zachrochtal na ní Fantik.

Cron uklidnil děti:

-Nebojte se, jsme v našem lese. Vidíte tuto louži? Když jsme byli malí, rádi jsme si tu dávali bahenní lázně v horkých letních dnech. No a prostě jsme si tu blbli. A o tenhle skácený strom bylo tak skvěle zaškrabat si záda po koupaní.

Zde se do rozhovoru zamíchal Chrok, který před tím tiše dřímал na sedadle:

-Ted' budeme projíždět Žaludový hájek. Rostou tu ty nejchutnější žaludy, jaké si jen můžete představit! A jaká je zde krása!

A doopravdy, za zatačkou se otevřel tak krásný výhled, že se prasatům z ohromení roztáhly rypáčky. Slunce, které již zapadalo, ještě ozařovalo vrcholy mohutných stoletých dubů a široké zelené listí, které po nedávném dešti bylo celé ve velkých kapkách, se třpytilo a hrálo v slunečných paprscích, jako tisíce a tisíce diamantů! V hájku se rozléhal zpěv mnoha ptáků.

Někde na břehu blízko protékající tiché říčky zurčivě kvákali skokani a v záplavových loukách, které se rozprostřely mezi říčkou a hájkem, cvrčely vážky a bzučely včely, které pospíchaly ke svým úlům.

Fantik a Finti, kteří ještě nikdy dosud nevyjížděli daleko z města, byli naprosto ohromení, dokonce se i u Chrona s Chrokem na očích objevily slzy radosti ze setkání s místy dětství a mladí. Jak dlouho oni nebyli v domově! Jen Chrjak se svou manželkou Chroňej a synkem Funtikem zůstali žít v lese. Po uplynutí mnoha let, když se bratrům narodily své děti, oni pochopili, že je blbě urážet se na sebe kvůli hloupostem a rozhodli se, že mají se setkat jak oni, tak i jejich děti, a proto se rozhodli, že se všichni spolu sejdou u Chrjaka.

-Koukejte, jaká je duha!-vykřičela Finti.

Všichni vylezli z auta a zahleděli se na zázračnou duhu, která jakoby kouzelný můstek přeskočila přes říčku. Jako začarované se kochaly její krásou a nevšimli si toho, jak zezadu k nim přišli Chrjak, Chroňa a Funtik.

Kapitola 2. Setkání

Chrjak udělal varování své rodině, tiše šel ke svým bratrům zezadu a stejně jak to dělal dřív v dětství zatáhl bratry za jejich růžové ocasky.

-Crjaku!-vykřikli najednou bratři a otočili se tak, že se sotva nebouchli čely. Jejich radost neměla hranic!

Oni chytli Chrjaka, začali ho objímat a nadhazovat vysoko nahoru. Děti se hned skamarádily a zakroužily v tanci kolem tety Chroni. Ta se bez úspěchu snažila přivolat všech k pořádku. Nakonec její úmluvy o tom, že slavnostní večere vychladne, měly působení a celá parta se vydala domů, který byl velmi blízko.

Crjakův dům byl kupodivu pěkný: dvoupatrový, složený z rudé cihly, s velkou mansardou a terasou a opravdu vyvolával obdiv. Bratři nevěřili svým očím, protože věděli, jakým lenochem byl v dětství Chrjak. Všichni spolu se usedli na gauči a začali se dívat na staré fotografie v rodinném albu. Funtik a Fantik nedokázali udržet se bez smíchu, když viděli Chrjakův dům ze slámy a Crokův dům z větví a proutí. Teta Croňa a Finti zatím šli připravovat stoly na terase. Večer čekali na spoustu hostů. Bratři se oddali vzpomínkám na své dětství a navzájem se ptali na současné žití-bytí.

-Jak tu žijete?-zeptal se Chrok Crjaka

-Všechno je v pořádku. Funtik chodí do školy. Je velmi chytré prasátko. Zajímá se o šachy. Moje Croňa pracuje vychovatelkou ve školce. Já zásobuji žaludy a houbičky v našem Žaludovém hájku. Vystačí nám to na celý rok a zůstává ještě na prodej. Jezdím na jarmark do borovicového lesa, co je na jiném břehu. Veverky, ježci a divočáci vždycky s radostí kupují moje zboží. Vidiš, jaký jsem díky té tržbě postavil dům,- smutným hlasem odpověděl Chrjak.

-Pokud ti všechno tak skvěle jde, proč jsi smutný? – poznamenal Chron

Chrjak těžce zachrochtal a promluvil:

-Chápete, chlapi, vždyť jsem vzal náš Žaludový hájek v pronájem, a Vlk s Liškou jej chtějí mi zabrat. Chtějí vykácet a prodat duby a na mýtině si postavit velký dům. Pokud se jim to podaří, pak nejen já, ale i hodně zvířat zůstanou bez jídla. Nebudou ani houby, ani plody, ani žaludy. No tak stačí, pojďme večeřet. Však jsou hosté již tady.

Večeře byla výborná. No a jak jinak! O kuchařských dovednostech tety Chroni věděli všichni obyvatelé: zajáci se zajíčky, ježci s ježečky, veverky s veverčaty a, samozřejmě, sám starosta Medvěd s medvídky.

Bylo velmi veselo. Všichni zpívali a tančili, a pro ty nejmenší teta Chrona připravila zajímavé konkurzy s cenami. Pro přišedší hosty zazpíval Slavík, který byl nejlepším zpěvákem v kraji. Skončil večer velkolepým ohňostrojem, který uspořádal Chron.

Kapitola 3. Nové kamarády

Teprve se rozsvítilo, naše malá prasátka se již probudili. Všechny probudil Funtik, který se nemohl dočkat chvíle, kdy ukáže hostům svůj oblíbený les.

-Vstávejte, spáče! Už vyšlo sluníčko, vy se ale stále lebedíte v posteli. Pojdme co nejrychleji na procházku!- vykřičel on, když vpadl, jako otáčející se jádro, do pokoje Finti a Fantika.

-Uklidni se, synku, nejdřív se musíme najíst a na procházku půjdete pak,- řekla teta Chroňa, která vešla hned po něm.

Prasátka se umyly, vyčistili si zuby a sešli na terasu, kde se u samovaru vydávajícího kouř sešli všichni členové rodiny. Když snědli chutnou ovesnou kaši s mlékem, naši kamarádi vyrazili na procházku do lesa.

K obědu nastalo vedro a prasatům se zachtělo vykoupat se.

-Viděla jsem blízko Kralikova doma velkou louži,- zvolala Finti a oni vyběhli k jeho domečku, který se nacházel na okraji lesa. Z jiné strany dům byl obklopen zelným polem. A celý dvůr byl zasazen mrkví. Než došli k louži slyšeli křik. Někdo volal pomoc tenkým hlasem. Když přiběhli blíž, viděli, že tento "někdo" byl malý králíček, který se cachtal ve vodě a již byl připraven jít ke dnu, protože se úplně vysílil. Fantik první skočil do vody. Za nim se pustili i ostatní.

Po tom, co králíčka vytáhli na břeh, on otevřel oči.

V tuto chvíli přiběhli i králíčkoví rodiče.

-Mockrát děkujeme! Zachránili jste zachránili našeho Rogera! - řekl Králík. Ramlice dodala provinile, když vytírala mokrou srstku zachráněného:

-Šla jsem pouze na minutku domu, abych přinesla Rogerovi mrkvovou šťávu, když on dokázal zalézt do vody, přesto, že vůbec neumí plavat. Vždyť jsme králíci špatné plavci, přesněji vůbec nijací. Pokud byste nepřišli včas, pak by se náš Roger určitě utopil. Jste opravdoví hrdinové!

-Neudělali jsme nic zvláštního. Každé skutečné prasátko by na našem místě udělalo to samé,- odpověděl za všechny

Fantik.

-Pokud chcete, tak naučím vaše dítě plavat. Vždyť plavu v bazénu a dokonce jsem reprezentovala naši školu v sportovní soutěži,- zapojila se do diskuze Finti.

Všichni se rozhodli, že to je skvělý nápad, ale začít výuku radši zítra, protože již byl čas obědu a králíkova rodina chtěla udělat záchráncům svého syna něco příjemného.

Spolu s nimi se domů ke Králíkovi vydali i zpravodaje novin Lesní zprávy, které sem přilétly, novinářka Straka a fotografka Vrána.

Když přišli domů, dali si zelnou buchtu s mrkvovou šťávou. Straka v této chvíli zapisovala rozhovor se záchrance a Vrána pořád je fotila.

Když prasátka s velkou námahou opustili králíkovu rodinu, která je nechtěla pustit, šli dál na procházku. Při rozloučení slíbili Rogerovi, že určitě ještě přijdou s ním zahrát zítra.

Finti nabídla jít se podívat na Žaludový hájek a zároveň nasbírat tam žaludy. Bratři bez váhání přijali tuto nabídku a celá parta se vydala do naznačeného cíle své cesty.

Ale asi podle osudu neměli tento den zakřupat čerstvé žaludy a houby. Ještě neušli ani půlku cesty, když uslyšeli ohromující ptačí povyk a potom uviděli, že se v nebi rozpoutal skutečná vzdušná bitva. Hejno vlaštovek se bezúspěšně snažilo dobýt nazpět své ptáče u jestřába. V jednu chvíli jestřáb upustil ptáče přímo nad hlavami našich kamarádů. Okřídlený zbojník prudce letěl střemhlav a pokusil se chytit svou kořist, ale Finti již ho hbitě chytla záchráněného svým kloboučkem, a Funtik s Fantikem již vyhrožovali jestřábovi větví. Malé ptáče se celé třásl z přežitých nepokojů a žalostně cvrlikal : “Čif! Čif!”

-Takže se jmenuješ Čif? Neboj se, hlupáčku! Teď vrátím tě tvým rodičům,- řekla Finti.

Celé hejno již bylo právě tady! Ze všech stran se rozléhalo hlučné štěbetání. Máma, která přilétla, začala krmit ptáče a táta radostně vykřičel:

-Jsme vám velice vděční za našeho synáčka! Vylíhl se v hnízdě jako první, proto jsme ho pojmenovali Čif, co znamená nejstarší. Ale, bez ohledu na to, že je nejstarší, neumí se vznášet. Všichni jeho bratříčci a sestríčky se již vznášejí sami, Čif se ale bojí! Nevíme, co máme dělat. Stydím se již před sousedy. Jí však taky málo. My s manželkou děláme jen to, že mu pořád nosíme jídlo, místo toho, že bychom se sami připravovali na podzimní stěhování. Dnes ráno jsem mu vynadal, a když jsme odletěli pro jídlo, on se rozhodl naučit se létat sám, ale místo toho se dostal do jestřábových drápů. Strachuji se, vždyť i před tím byl zbabělec, teď se ale ještě víc bude bát vyšky.

Naši hrdinové Funtik a Fantik hned nabídli otcovi ptačí rodiny svou pomoc ve výuce Čifa létu.

-Jak ale můžete naučit? Vždyť sami neumíte létat?- odpověděl jim.

Finti taky měla pochybnosti o trenérských schopnostech bratrů a proto zachrochtala svým tenkým hlasem, že Čifův táta přece má pravdu. Na co Funtik hrdě vyhlásil, že ať ona učí králíčka Rogera plavání a oni s Fantikem se věnují Čifovi. Fantik se ale hloubavě dloubal v rypáčku a řekl:

- Skepticizmus je začátek víry. Musíme jen pomoc Čifovi uvěřit v sebe a své síly a pak nám to určitě vyjde!

Jejich diskuzi přerušil předák hejna, který poděkoval prasátkům, že oni mohou vždycky spolehnout na jejich pomoc. Funtik pomohl vztyčit Čifa do hnízda, protože on celý život žil v lese a líp než ostatní dokázal lézt po stromech, a pouze teď se všimli toho, že slunce již začíná zapadat.

-Och! Nás asi již ztratili doma!- vykřičela Finti a prasátka se dali do běhu domů o sto šest.

